

Dridri

Vasile Alecsandri

Era grațioasa,
Tânăra, frumoasa,
Vie pariziană cu mii de-ncântări.
Mica ei guriță,
Ca o garofiță,
Purta o comoară de dulci sărutări.

Dulcea veselie
Ce inima-nvie
Ca un soare veșnic lucea-n ochii săi.
Ea insufla iubire,
Plăcere, uimire,
Căci eră artistă în sufletul ei.

Prin orice mișcare.
Prin a sa cântare,
Prin a sa ființă, vesela Dridri
Semăna o floare
Cu mici aripioare
Ce zbura prin aer ca un colibri.

Cine n-a zărit-o
Și n-a urmărit-o
Trecând în primblare câmpii Elizei?
Cine-a urmărit-o
Și iar a zărit-o
Fără să dorească a fi dragul ei?

Parisul e mare!
Și-n sânul lui are
Multe frumusețe, dalbe cât ai vrea;
Dar așa dălbică,
Așa frumușică
N-a avut Parisul, nici n-a mai avea!

Multe știu să cânte
Și voios să-ncante
Noaptea în banchete pe iubiții lor,
Dar ca dânsa cine
Știa să închine
Cupa veseliei dulcelui amor?

Ca un dalb de lună,

Ca o veste bună
Ea veni pe lume într-un carnaval.
Și râzând de moarte,
De relele soarte,
Ea cânta tot astfel pe al lumii val:

„Viața-i trecătoare,
Dragostea-i un soare,
Care luminează calea scurtei vieți.
Mergeți dar ca mine,
Cu fruntea-n lumini,
Voi ce treceți plaiul dulcii tinereți.

Cerul mult ferice
Ne-a trimis aice
Ca-mpreună vesel să călătorim,
Și ne-a dat simțire,
Dor de fericire,
Inimă fierbinte ca să ne iubim.

Inima-mi e plină
De-amor, de lumină,
Și vrea să iubească până ce-oi muri.
Sufletul meu râde,
Raiul se deschide,
Se deschide-n glasul veselei Dridri.”

Astfel de cântare
Cânta-n nepăsare
Draga copiliță cu glas aurit.
Ea credea-n iubire
Și în nălucire
Ca în cerești daruri fără de sfârșit.

Nu știa că-n lume
Cel mai dulce nume,
Cea mai scumpă floare, cel mai gingaș dor
Moartea le atinge
Și curând le stinge
Cum se stinge-un fulger viu și trecător!

Sub o cruce tristă
Vesela artistă
Odihnește-acuma singură-n mormânt.
Singură, tăcută.
Acum e pierdută
Într-un colț de lume, sub negrul pământ!

Dalbe tinerețe,
Gingașe frumsețe.
Cine putea crede că voi veți peri!
Deși n-o mai vede,
Nimeni nu crede
C-a putut să moară vesela Dridri!